

Marion Pauw

Drift

Ambo|Anthos
Amsterdam

I

Ik zwem naar boven zoals het me geleerd is. Met één hand boven me, in de lucht zou ik bijna willen zeggen, ware het niet dat ik me onder water bevind. Rustig beweeg ik mijn benen totdat ik door de bijna onzichtbare grens tussen water en lucht heen stoot. Er is een moment van desoriëntatie. Ik laat wat lucht in mijn trimvest stromen en kijk om me heen. Het wateroppervlak is leeg en blauw.

‘Waar is de boot?’ vraagt Floyd.

‘Hij zal zo wel komen,’ zeg ik.

‘Weet je het zeker? Is het niet vreemd dat we hem niet zien?’

Ik heb mijn duikbrevet nog helemaal niet zo lang, maar doe alsof ik een echte prof ben. ‘Dit is een driftduik, weet je nog? We

moeten onder water toch zeker een kilometer of vijf hebben afgelegd. Je zult zien, we worden zo opgepikt.’

Floyd is mijn duikbuddy. *Buddy* impliceert dat er sprake is van een vriendschappelijke band, maar dat is een groot woord. Zonder hem waren we nu nog onder water geweest, samen met de intelligentste zeezoogdieren ter wereld. Tijdens je PADI-duikcursus leer je rustig in- en uitademen, zodat je lang met je zuurstof doet en je longen niet uit elkaar spatten bij het opstijgen. Ik weet niet bij welke hamburgerketen Floyd met zijn gedachten zat, maar van die les heeft hij bar weinig opgestoken.

Binnen twintig minuten nadat we van de boot in het water waren gesprongen, stak Floyd zijn duim op ten teken dat we moesten opstijgen. In de halve wereld betekent een opgestoken duim dat het goed met je gaat, maar in duiktaal betekent het dat je naar boven wilt. Ik dacht nog dat Floyd zich vergiste en dat hij wilde vertellen hoe geweldig het was om dolfijnen te zien.

Ze waren opgedoken uit het oneindige blauw. Een groep van vijf dolfijnen, waarvan één baby. Ze zwommen rustig langs ons heen, op zo'n tien meter afstand. Sommige mensen geloven dat dolfijnen boodschappen kunnen overbrengen. Dat ze met hun sonar kunnen lezen of je ziek bent of boos of het contact met 'het kind in jezelf' bent kwijtgeraakt.

Ik vroeg me af of ze mij iets te vertellen hadden. Maar de dolfijnen zwommen door alsof we niet bestonden.

Ik gaf Floyd het juiste 'het gaat goed'-teken terug en maakte enthousiaste gebaren naar de dolfijnen. Maar Floyd tikte heftig op zijn manometer. Ik zag dat hij nog maar vijfhonderd PSI in zijn tank had, wat echt bizar weinig is voor een kwartiertje op nog geen elf meter onder de zeespiegel. Neuroot. Temeer omdat we nauwelijks een inspanning hadden geleverd. Bij een driftduik zwem je niet, je vliegt door het water, meegevoerd door een sterke onderstroom. Om te voorkomen dat ik met hem in een *buddybreathing*-situatie terecht zou komen, gebaarde ik terug dat we zouden opstijgen.

Floyd laat nog wat lucht in zijn duikvest stromen. Hij komt een stukje hoger op de golven te liggen. We bevinden ons in de woeste zee voor de noordkust van Aruba. Het eiland dat naast het verdwijningsdrama rondom de Amerikaanse tiener Christine Bird, voornamelijk bekendstaat om het hoge Disneyland-gehalte. Jaarlijks wordt het *One Happy Island* bezocht door 1,8 miljoen Amerikanen. Alles voor het toerisme, lijkt het credo. Hier heeft het historisch centrum van Oranjestad plaatsgemaakt voor nieuwe 'historische' huisjes in zuurstokkleuren. Hier kun je je in hotels van elke denkbare keten ter wereld van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat amuseren met aquarobics en playbackshows. Hier zijn meer casino's dan lagere scholen. *Need I say more?*

'Hé Jill, weet je zeker dat dit wel klopt?' zegt Floyd. 'Hoe kan het dat we onder water de rest van de groep niet hebben gezien?'

'Er zat zeker een periode van vijf minuten tussen ons en het koppel voor ons. Jij kreeg je fles niet goed op je rug, weet je nog?'

'Nee, die vent, die kreeg de fles niet goed op mijn rug.'

Les één voor de beginnende duiker: Kies je buddy met zorg. Laat je nooit een hyperventilerende Amerikaan aansmeren, ook al heb je geen keus. *Je wordt bedankt, Edsel.*

'Je hebt wel gelijk. Kijk, de boot kan motorpech hebben, maar de rest van de groep zou hier toch echt ergens moeten zijn.' Een golf water slaat mijn mond in. Ik spuug het uit en begin te hoesten. Het zout brandt in mijn keel en neus. Floyd wil me op mijn rug slaan, maar ik maak een afwerend gebaar.

'Laten we maar rustig afwachten,' zeg ik als ik weer normaal kan ademen.

'Niet dat we een andere keus hebben.'

Ik kijk om me heen. We zijn vijfhonderd meter van het eiland verwijderd. Ik denk dat we er best naartoe zouden kunnen zwemmen, maar het is beter om op dezelfde plaats blijven. Als we wegzwemmen kan de boot ons zeker niet meer vinden. En

eindigen Floyd en ik ergens in de onbewoonde woestijn aan de noordkant. Op blote voeten. Nee, dank je.

‘De boot komt zo,’ zeg ik nogmaals.

‘Moeten we onze loodgordels afgooien?’

Les twee van je PADI-boek. Mocht je boven water in een noodsituatie terechtkomen, zorg dan voor positief drijfvermogen. Pomp je trimvest op en gooi je loodgordel af.

‘Is dit een noodsituatie, denk je?’

‘Ik hoop het niet.’

Ik laat mijn loodgordel mooi nog even zitten.

Het idee leek leuk. Simon een topbaan en ik alle ruimte. Ik zou een boek schrijven of een project opzetten voor arme kinderen. Ik zou driegangenmaaltijden bereiden met cocktails vooraf. Simon zou thuiskomen bij een inspirerende, dynamische vrouw en niet bij de schim van mijzelf die ik het afgelopen halfjaar geweest was. Er loopt een dunne scheidslijn tussen ruimte en leegte, zoveel is me nu wel duidelijk.

Simon was al twee weken voor mijn komst naar Aruba vertrokken. 'Dan is alles lekker geregeld als jij aankomt,' had hij gezegd. 'Dan kun je meteen een goede start maken.' Ik vond het fijn dat hij voor me zorgde. Met hem leek alles logisch te zijn. Hoe ik leefde, hoe ik me moest gedragen, de vrienden die we

hadden, de dingen die we deden. Alles was geordend volgens een vast patroon. Ik hoefde niet meer na te denken over wie ik was en wat ik wilde. Aan Simon kleefde een heel stelsel van ongeschreven regels waar ik me aan kon vasthouden.

Hij kwam me ontspannen en lichtelijk verbrand ophalen van het vliegveld. Hij leek oprecht blij om me te zien. Het eiland was leuk, het werk interessant en de mensen waren aardig, vertelde hij opgewekt terwijl we over een drukke weg langs de zee reden. Ik knikte enthousiast en stelde belangstellende, slimme vragen. We stopten bij een appartementencomplex in haciëndastijl. Het lag aan het strand en ik moet bekennen dat ik even de illusie had dat ik gelukkig zou worden.

‘Het is op de eerste verdieping,’ zei Simon. ‘We hebben een geweldig uitzicht over zee.’ We liepen een trap op aan de zijkant van het gebouw. Hij opende de deur en liet me met een hoffelijk gebaar voorgaan. Het appartement was ruim en ingericht met fantasieloze rotan meubelen. De achterliggende gedachte van het interieur was vast dat in ieder geval niemand het écht lelijk kon vinden.

‘En?’

‘Leuk,’ zei ik. Ik liep door naar het balkon dat aan de woonkamer grensde.

‘Niet slecht, hè?’ Simon was achter me komen staan terwijl ik met mijn handen op de leuning van het balkon naar de ondergaande zon keek. Hij kustte me in mijn nek en legde zijn handen op mijn heupen. Zijn adem kriebelde in mijn oor. ‘Ik ben zo blij dat je er bent.’

Ik leunde tegen zijn warme lichaam.

‘Alleen jammer dat ik morgen al weg moet.’

‘Wat?’

Hij liet me los. Ik draaide me om. Hij praatte verder zonder me aan te kijken: ‘Dat heb ik je toch verteld, schat? Dat ik regelmatig op reis zou moeten.’

‘Regelmatig. Niet op de allereerste dag.’

‘Schatje...’

‘Hoe lang weet je dit al?’

O god, Jill wordt weer hysterisch, hoorde ik hem denken. Zorg ervoor dat ze rustig blijft en niet doorslaat. ‘We wisten dat dit kon gebeuren. Je weet hoe belangrijk deze baan voor me is.’ Hij pauzeerde even. ‘Ik vind dit ook vervelend.’

‘Vervelend is nogal een understatement. Waar ga je eigenlijk naartoe?’

‘Anguilla, een van de Bovenwindse Eilanden. Het kantoor daar moet gesloten worden.’

Simon is een briljante fiscalist, hij werkte voor een grote trustmaatschappij, Ubbink, Koolman & Tromp. Daar sleet hij zijn dagen in een pak met stropdas en vertelde hij andere mensen wat het beste voor hen was. Zoals altijd maakte hij diepe indruk met zijn scherpe analyses en goede manieren.

Ik probeerde vriendelijk te blijven. ‘Hoe lang blijf je weg?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Een week. Misschien wat langer.’

‘Je laat mij twee weken later komen, zodat je alles kunt voorbereiden, en dan kom ik hier en ga jij weg? Wat voor voorbereiding is dat eigenlijk?’

Simon keek getergd. ‘Je hebt natuurlijk gelijk, lieverd. Maar dit is niet iets wat ik zelf in de hand heb, en...’

‘Laat ook maar. Veel plezier. Veel succes. Gefeliciteerd met je fantastische baan.’ Ik liep het appartement in en sloot me op in de badkamer. Nogal kinderachtig, ik geef het toe.

‘Toe nou, luister.’ Hij klopte op de deur. ‘Ik bel je elke dag, goed?’

Ik keek naar mijn bleke gezicht in de spiegel. In mijn nek zaten rode vlekken. Ik had hier geen zin in. Ik was moe en wilde op onze eerste dag naar het strand, niet naar de Aeroporto Reina Beatrix om Simon op een vliegtuig naar een minuscule stip op de wereldkaart te zetten.

‘Nou, hoera,’ zei ik tegen de badkamerdeur.

‘Ik kan hier niets aan doen, lieverd. Echt niet. Laten we de korte tijd die we nu nog met elkaar hebben niet verpesten.’

Ik ben op zich best een redelijk en normaal mens. Echt. Ik plensde koud water in mijn gezicht. Tien uur opgepropt in een vliegtuig zitten kwam mijn uiterlijk en incasseringsvermogen niet bepaald ten goede.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg Simon.

Ik haalde diep adem en zette de deur op een kier.

Hij kwam binnen en keek me hoofdschuddend aan. ‘Jillie...’ Hij heeft daar een bepaalde toon voor, hij zegt mijn naam zoals niemand anders dat kan. Hij pakte me beet en hield me stevig vast. Ik sloot mijn ogen. ‘Het spijt me,’ fluisterde hij in mijn oor.

We lagen die nacht lepeltje-lepeltje tegen elkaar aan en ondanks het feit dat het volgens mijn biologische klok al vijf uur ’s ochtends was, kon ik de slaap niet vatten. Ik staarde eerst een tijdje naar het plafond en toen naar Simon. Hij ademde diep en rustig. Ik wilde dat ik wist wat er echt in hem omging.

Simons vliegtuig zou om twaalf uur ’s middags vertrekken. Na een plichtmatige vrijpartij ontbeten we op het strand met tropisch fruit en smerige koffie. Ik deed mijn best. Informeerde naar het project en knikte instemmend terwijl hij een verhaal ophing over wat hij precies ging doen op Anguilla. Het had te maken met een verandering in de wet waardoor de bestaande financiële constructies een stuk minder interessant waren geworden. Aan Simon de taak om te kijken of er nog wat met de overheid te regelen viel, en zo niet, de activiteiten van klanten van Ubbink, Koolman & Tromp over te hevelen naar een eiland met een wat vriendelijker belastingklimaat. Ik was niet in staat om me echt te concentreren op wat hij zei, maar ik wilde dat hij doorpraatte. Ik wilde de gezellige, belangstellende vriendin zijn, die met mes en vork at bovendien.

Op het vliegveld, vlak voor Simon door de douane ging, draaide hij zich nog even om. ‘Dank je, Jill. Ik had niet gedacht dat je het zo goed op zou pakken. Ik had gedacht dat je... nou ja.’

Ik zette me schrap.

‘Dat je... je weet wel.’

‘Dat weet ik niet,’ zei ik scherp.

‘Ik bel je vanavond, oké?’ Met een geforceerde glimlach wandelde hij door de matglazen deuren.

Ik zat amper in de taxi – door de medicijnen die ik slik is autorijden ten strengste verboden – naar het appartement, of mijn telefoon ging. ‘Halloho, met Elaine!’

‘Met wie?’

‘Ja, je kent me niet, maar ik ben de vrouw van Karl Ubbink. En ik ga je redden!’

Ondanks mijn slechte humeur schoot ik in de lach.

‘Het is natuurlijk schandalig dat je op de eerste dag in de steek bent gelaten door je man. Ik zei nog tegen Karl dat ik het absoluut niet vind kunnen. Maar ja, wij mogen niet zeuren, hè. Want wij rijden in een leuke nieuwe Ford Explorer en kunnen de hele dag op het strand liggen. Nu is dat natuurlijk wel een beetje waar, maar dat betekent nog niet dat we alles hoeven te pikken, wat jij, Jill?’

Het irriteerde me dat ze in de wij-vorm sprak zonder mij ooit ontmoet te hebben. ‘Natuurlijk niet.’

‘Jij begrijpt het. Nou, ik zat te denken, ik kom je om een uur of halfvijf halen voor cocktails bij het zwembad. Wat zeg je ervan?’

‘Leuk. Kan ik iets meebrengen?’

Op deze vraag barstte ze in een kakelende lach uit. ‘Schat, ik heb de best gevulde bar van het eiland. Maar als je dan toch iets wilt meenemen, doe dan maar je bikini. Tot lahater!’

Het belofde een interessante middag te worden.

3

In de koelkast lag genoeg eten om een kernramp te overleven. Typisch Simon. Het enige dat ik niet kon vinden was boter. Ik besloot om op zoek te gaan naar een supermarkt. De hotels op Aruba liggen verspreid over twee gebieden: Low Rise en High Rise. Het Low Rise-gedeelte bestaat uit hotels van maximaal vijf verdiepingen en High Rise uit flatgebouwen waar hotels als het Marriott en Sheraton in gevestigd zijn. Ubbink, Koolman & Tromp had voor ons een appartement geboekt in het Low Rise-gedeelte. We zouden daar de eerste paar weken doorbrengen, zodat we op ons gemak een huis konden zoeken.

Ik stak een drukke weg over, negeerde druk toeterende auto's en arriveerde bij de Koh Hing-supermarkt. Terwijl ik door de

schuifdeuren liep, registreerde ik vanuit mijn ooghoeken een politieauto die abrupt tot stilstand kwam. Ik pakte een karretje en wandelde de groenteafdeling op. Het viel me mee. Het was niet de Albert Heijn, maar ook zeker niet slecht. Ik heb altijd al een enorme voorliefde voor supermarkten gehad, los van mijn passief-agressieve gedrag dat tot uiting komt in impulscontroleverlies in winkels, om het maar in vaktermen uit te drukken. Kleptomanie is een bekendere benaming. Ik kan rustig een uur doen over het halen van een pak melk en een pot pindakaas. Schappen vol levensmiddelen brengen mij in vervoering, en ik lees er de roddelbladen natuurlijk.

Ik voelde een schokje van anticipatie dat ik meteen weer onderdrukte. Vandaag zou ik me netjes gedragen.

Ik stond net in een berg papaja's te knippen, toen ik achter me gehaaste voetstappen hoorde. Ik keek om en stond oog in oog met een hijgende politieagent en zijn vrouwelijke collega. Ze keken me aan alsof ze op het punt stonden het Monster van Loch Ness te ontmaskeren. De vrouw deed een stap naar voren. *'Good afternoon, miss. May I ask you what you are doing here?'*

'Grocery shopping.' Mijn hart klopte in mijn keel. Onwillekeurig dwaalde mijn hand af naar mijn broekzak. Tot mijn grote opluchting was die leeg.

De agenten wisselden een veelbetekenende blik. *'Can I see your ID?'* vroeg de mevrouw gespannen.

Ik opende mijn portemonnee op zoek naar mijn rijbewijs. Het zat er niet in, waarschijnlijk had ik het in mijn agenda gestopt. *'Oops, I'm afraid it's not in my wallet. Would you like to see a bankcard? Frequent flyer card? Gym membership?'* Ik glimlachte zo vriendelijk mogelijk. Het laatste dat ik wilde was problemen krijgen met de politie.

'Can you tell us your name?'

'Jill van Zant.'

'Are you sure?' De politieman keek me doordringend aan. Een kleine groep mensen had zich om ons heen verzameld om vooral niets van dit schouwspel te hoeven missen.

'Well, yes.'

Ze overlegden in rap Papiaments, een mengeling van Nederlands, Spaans, Afrikaans en Engels. Op dat moment ging mijn telefoon. De stem van Simon klonk in mijn oor. 'Hallo, schat! Ik ben in het hotel. Alles goed bij jou?'

'Ja hoor,' zei ik. 'Alleen word ik nu in de supermarkt aan een kruisverhoor onderworpen door twee agenten. Kan ik je zo even terugbellen?'

'O?' Er viel een onaangename stilte. 'Jill, je gaat me toch niet vertellen...'

'Nee schat, het is niet wat je denkt.' Ik lachte nerveus.

'O.' Hij hoefde niets meer te zeggen.

'Ik moet ophangen,' zei ik zo opgewekt mogelijk. 'Kus!'

De agenten keken me perplex aan. 'Spreek je Nederlands?' vroeg de ene.

'Ja. Ik ben Nederlandse.'

'Maar waarom praatte je dan Engels met ons?'

'Omdat u mij in het Engels aansprak.' Daar hadden ze niet van terug. De meeste toeschouwers draaiden zich om en keerden terug naar hun boodschappenkarretjes.

'Laat toch nog maar even je bankpasje zien,' zei de politie-vrouw. Ik toonde het braaf. Nu keken ze ronduit teleurgesteld.

'Bedankt voor je medewerking.' Ze dropen af.

Naast mij stond een slungelige jongen met grote voortanden. 'Ik dacht ook even dat jij het was,' zei hij.

'Wie?' vroeg ik, hoewel ik het antwoord al wist.

'Christine Bird natuurlijk. Je lijkt sprekend op haar.'

In Nederland was dit al uitgebreid onder mijn aandacht gebracht. Er zijn niet al te veel mensen met de combinatie rood haar en bruine ogen. Juist omdat ze zo op mij leek, volgde ik de

zaak op de voet. Het fascineerde me dat een meisje spoorloos kon verdwijnen op een klein eiland.

‘Aangezien zij negentien jaar is en ik eenendertig ben, zal ik dat maar zien als een compliment.’ Ik richtte mijn aandacht weer op de papaja’s.

‘Heb je ze weleens gegeten?’ De jongen knikte naar de oranje en groen getinte vruchten.

‘Nee, nog niet.’

‘Je moet ze leren eten, net als oesters bijvoorbeeld. Eigenlijk smaken papaja’s naar babykots, maar als je ze een paar keer gegeten hebt, vind je ze heerlijk.’

Ik bedankte de jongen voor deze informatie, wierp een papaja in mijn mandje en vluchtte naar de diepvriesafdeling.

De papaja smaakte inderdaad weëig zoet. In het appartement at ik dapper een kwart van de vrucht op en wachtte tot de illustere Elaine me zou ophalen. Dat Christine Bird-verhaal kon nog leuk worden. De negentienjarige tiener was enkele weken voor mijn komst verdwenen tijdens een uitje op dit ‘veiligste’ eiland van de Cariben. Samen met zeven vriendinnen had ze een week doorgebracht in het Holiday Inn. Ze hadden zich kostelijk vermaakt met veel drank en geile Arubanen. Op de laatste avond van haar vakantie had de groep gegeten bij Carlos ’n Charlies, de meest melige bar ter wereld waar je kunt meedoen aan boerwedstrijden en droogneuken op het podium. Er was die avond niets vreemds te zien geweest aan Christine. Ze had als altijd enorme hoeveelheden Sex on the Beach gedronken, gedanst op de bar en was om een uur of twee ’s nachts laveloos bij een zekere Edsel E. in de auto gestapt. Hij had haar naar haar hotel gebracht. Op bewakingsvideo’s was te zien hoe ze aan zijn arm het hotel binnestrompelde. Hij nam afscheid van haar en liep weg. Het laatste beeld van Christine Bird stond op het netvlies van heel Amerika gebrand: een roodharig meisje met een iets te kort rokje aan dat

gierend van de lach in een gang van het hotel verdwijnt.

Toen haar kamergenote om vijf uur 's ochtends terugkwam uit de stad, bleek Christines bed leeg. Het meisje had er weinig aandacht aan besteed, het was immers vakantie. Pas toen Christine twee uur voor haar terugvlucht de volgende middag nog steeds niet was komen opdagen, drong het tot haar door dat er iets anders aan de hand was. Er werd groot alarm geslagen, mensen werden gearresteerd, ook Edsel E. Hotels werden uitgekamd en moerassen gedregd. Sindsdien was de naamsbekendheid van Aruba van een krappe vijfenveertig procent omhooggeschoten naar zo'n zevenennegentig procent onder de Amerikaanse huishoudens. ABC, CNN, NBC, FOX en andere televisiestations behandelden 'de Christine-case' alsof het voortbestaan van de wereld ervan afhing. Het was een gekkenhuis, maar ondertussen ontbrak van Christine nog steeds elk spoor.

Veertig minuten later dan halfvijf stopte er een spiksplinternieuwe zwarte Ford Explorer voor het appartementencomplex. Een vrouw met witblond haar stapte uit. Ooit was ze mooi geweest, dat kon je duidelijk zien, maar nu was haar gezicht zwaar getekend door een overdosis zon en sigaretten. Al werd de aandacht van de toeschouwer vrijwel meteen getrokken naar de grote borsten die door het felroze haltertopje priemden. Tussen de strakgespannen jongens zat gerimpeld vel. 'Joehoe, Jill!'

Ik gaf haar een hand, maar ze greep me vast en plantte een smakkende kus op mijn wang. 'Welkom op Aruba, meid.' Ik rook Opium. Ze gebruikte het parfum waarschijnlijk al zo lang dat ze niet doorhad wat een enorme hoeveelheid ze droeg. 'Ja, hier geven we elkaar één kus. In Holland zijn het er natuurlijk drie.' We stapten in de enorme SUV en reden richting het noorden. Onderweg wisselden we beleefdheden uit. Ik keek naar buiten en probeerde me een beeld te vormen. Het landschap was dor en vlak, met af en toe een palmboom. Niet bepaald inte-

ressant. Na een kwartiertje rijden kwamen we bij een strook huizen aan het strand.

‘Deze wijk heet Malmok,’ vertelde Elaine. ‘Hier vind je de mooiste huizen van het eiland. En dit is *mi kas*, oftewel mijn huis.’ Ze stopte voor een klein appartementencomplex. Zo leek het althans.

‘Is het één huis?’

‘Leuk, hè?’ Ze drukte op een knop en een smeedijzeren hek zwaaide open. ‘We hadden de architect opdracht gegeven om een speels huis te ontwerpen dat groot was, maar niet massief zou overkomen. Aan de buitenkant lijkt het alsof het allemaal kleinere huizen zijn, terwijl je binnen grote ruimten hebt.’ We stapten uit en liepen het huis binnen. Alleen al de hal was zo groot als het hele appartement aan zee bij elkaar. Het was duidelijk dat Ubbink, Koolman & Tromp goede zaken deed. Na een rondleiding van een halfuur sleepte Elaine me mee naar een resortachtige tuin met een watervalletje en zwembad. Ik werd op een ligstoel met een zacht kussen geplaatst en Elaine vroeg of ik een spritzer wilde.

‘Spritzer?’

‘Witte wijn met soda. Zalig in deze warmte.’

‘Zit er veel alcohol in?’

‘Wat een vraag! Maar nee, het is immers behoorlijk verdund.’ Elaine rinkelde met een belletje. Even later verscheen een Latijns-Amerikaans uitzierende vrouw in een lichtblauw pakje. In rap Spaans gaf Elaine de bestelling op.

Vol verbazing keek ik ernaar.

‘Ik moest er in het begin ook aan wennen, hoor,’ zegt Elaine. ‘In Holland heeft niemand personeel en als je al een werkster hebt, mag je blij zijn als zo’n mens überhaupt iets uitvoert! Mijn zus betaalt haar hulp tien euro per uur en dan moet het huis van tevoren nog opgeruimd zijn ook!’ Ze snoof afkeurend. ‘Nee, dan is het leven hier een stuk prettiger. Rosa wast, strijkt,

maakt schoon, kookt en zorgt voor de kids. En ze heeft het hier een stuk beter dan in Colombia.’

Ik wilde vragen of er ook nog dingen waren die Elaine zelf deed, maar ik koos voor iets veiligere: ‘Hoe lang woon je hier al?’

Ze dacht even na en rekte zich uit, haar kolossale borsten naar voren duwend. Ik moest moeite doen om naar haar gezicht te blijven kijken. ‘Een jaar of elf, denk ik. Ik heb Karl ontmoet tijdens een vakantie hier. Ik was bij zo’n salsatent en opeens voelde ik twee armen om me heen en werd ik meegevoerd... Dat was Karl. Nog nooit had ik zo lekker gedanst. Niet dat we daarna nog veel gedanst hebben.’ Ze lachte cynisch. ‘Karl is altijd aan het werk. Het is Ubbink, Koolman & Tromp voor en Ubbink, Koolman & Tromp na. Is het je al opgevallen dat de eerste letters een anagram van KUT zijn?’

‘Nou, nee.’

‘Ik haat die tent. Maar dit heb ik natuurlijk nooit officieel gezegd, dat snap je wel. Het is mijn brood met een dikke laag beleg, dus mag ik niet zeuren. En ik moet je eerlijk zeggen, als je gewend bent aan wekelijkse mani-pedi’s aan huis, een fulltime dienstmeisje en shoppen in Miami, kun je heel moeilijk weer terug.’

Het dienstmeisje zette twee protserige cocktailglazen met een olijfsje aan een prikkertje voor ons neer.

‘Chin chin, meid,’ zei Elaine.

‘Proost.’

‘Op het rijke, eenzame leven.’

‘Ik weet niet of ik daar wel op wil toosten.’

‘Nou, dan doe je het niet. Dan toost jij op een leuke ontmoeting met een gefrustreerd oud wijf.’

Ik hield mijn mond en klonk met mijn glas tegen het hare.

‘Of op prozac,’ zei Elaine. ‘Gelukkig is er altijd nog prozac.’

Ze boog zich naar me toe, ik meende een glimp van haar tepel op te vangen. Ik keek zo nonchalant mogelijk naar de waterval

in het zwembad, maar haar borsten knalden weer vol in mijn blikveld. Ik wilde er niet al te nadrukkelijk op letten, maar kon er niets aan doen. Het lijkt soms wel of er een detector in je hoofd zit, die zegt: dit klopt niet. Check even of je dit goed gezien hebt. En dan nog een keer en dan nog een keer. Een beeld dat je simpelweg niet door de processor heen krijgt.

‘Ik gebruik het al jaren. En jij?’ Elaine keek me aan zonder ook maar één keer met haar blauwgeverfde wimpers te knippen.

Ik nam een te grote slok van mijn spritzer. De drank stroomde mijn luchtpijp in en ik begon te hoesten. Elaine gaf me een onfatsoenlijk harde dreun op mijn rug. Het hielp wel.

‘Ex-stewardess,’ zei ze. ‘Stikkende mensen uit hun lijden verlossen behoorde tot de dagelijkse routine.’ Ze klingelde weer met het belletje. Ik probeerde me niet te ergeren.

‘Je hebt kinderen, zei je?’

Ze zuchtte. ‘Ach ja. Twee. Een jongen en een meisje.’ Bij de aangesnelde Colombiaanse bestelde ze water.

‘Vind je het niet een beetje... koloniaal?’ vroeg ik. ‘Dat belletje en dat pakje en zo?’

Ze schaterde het uit. ‘Ik snap het wel hoor, dat je dat denkt. Maar deze mensen komen uit een heel andere cultuur. Zij vinden die gezagsverhoudingen juist fijn. Dat geeft ze structuur en duidelijkheid. Als je te familiair wordt, weten ze niet meer waar ze aan toe zijn en loopt het helemaal uit de hand.’

‘Ach zo.’

‘Je gelooft het niet, hè? Wacht maar tot je hier een jaartje woont.’

Een nogal deprimerende gedachte.

Elaine legde haar onberispelijk gemanicuurde hand op mijn knie. ‘Geloof me schat, nu lijkt alles vreemd en moeilijk, maar je gaat het heerlijk vinden hier.’

Ik had zo mijn twijfels.

Allerliefste schat, het spijt me zo dat ik weg moest. Om het een beetje goed te maken, trakteer ik je op de Spa bij het Radisson Hotel. Ik heb gehoord dat je je van top tot teen kunt laten insmeren met honing. Echt iets voor jou. Ik hou van je! S.

Het briefje lag onder mijn hoofdkussen. Met een briefje van honderd erbij.